

בהן, אריה ("ארינקה")

בן שרגא ואסתר. נולד ביום ב' בטבת תרצ"א (22.12.1930) בירושלים. אביו, חבר גדוד העבודה לשעבר, היה איש עמל-כפיים, שטיפח את כשרו הפיסי של אריה עוד בימים שהיה תינוק והניח יסוד לאישיותו של אריה כפי שנתגלתה בשני "עולמותיו" — בספורט ובצבא. את לימודיו בבית-הספר היסודי סיים בבית-הכרם ולאחר-מכן למד את הלימודים התיכוניים בבית-הספר "עמל" וסיים את "מכון וינגייט".

היה חבר תנועת-נוער וחבר ה"הגנה" משנתבגר. בכל קורס, בכל מפגש ובכל מיבצע היה אריה הרוח החיה. תמיד היה במצב רוח מרומם ללא היה כמוהו להעלאת המורל של החברה. כשיצא עם חבריו לקורס מ"כ היו האימונים הפיסיים קשים ומפרכים, המגורים והמזונות בלתי-מתאימים וכל אחד מבאי-הקורס היה שרוי במצב רוח רע, אבל רק אריה נשאר במצב רוח מרומם ועודד את השאר. הוא אמנם היה נער ביישן אך יחד עם זה היה ישר ועקשן שידע לעמוד על שלו מתוך עקשנות ולא זו מעמדתו כשהיה בטוח שהצדק-עמו. אריה היה מוכן לסבול, להתפשר ולוותר בעניין שנראה לו שהוא הצודק. תמיד היה מוכן לעזור לחבריו בסחיבת תרמילים ובעידוד רוחם עלידי צחוקו ושיריו למען ימשיכו בפעולתם ובהליכתם. כאשר נחסמה הדרך לירושלים וברור היה שהמלחמה עומדת לפרוץ הצטרף אריה לקבוצה שהחלה לאמן צעירים בגבעת-רם. בינואר 1948 עוד הספיק לצאת מירושלים בשיירה האחרונה אל קורס שהתקיים בהכשרה של אורים ליד רעננה. במארס 1948 חויל בקרית-מאיר ונעשה נסיון להחזיר אותו עם שאר חבריו לירושלים. עם שיירת "נחשון" נתקעו באמצע הדרך ולא הגיעו לעיר. לאחר-מכן הצטרף לשיירת "מכבי" והגיע העירה. יחד עם מלווי שיירת "מכבי" צורף לגדוד בית-חורון, ששהה במחנה שנלר; שם ראה אותו מפקד המשטרה הצבאית, שהיה בשעתו מורו של אריה בבית-הספר היסודי. הוא קבע שאריה יהיה בגדודו. אולם לאריה לא נראה תפקיד על שוטר צבאי בתוך העיר הנצורה; הוא התבייש בו, חיפש מצא דרך להצטרף לשיירה שיצאה מן העיר. את יתר ימי מלחמת-הקוממיות עשה איפוא כחייל בגדוד הראשון של הפלמ"ח.

כאשר חזר לירושלים בתום המלחמה ציפה לו משפט צבאי על עריקה מן המשטרה הצבאית, אשר בסופו של דבר בוטל. עם חבריו מהפלמ"ח הלך אריה להתיישבות בצרעה. כאן עבד זמן-מה במסגרייה ולאחר-מכן היה רועה-צאן במקום — תפקיד זה אהב מאד. בחייו האזרחיים היה אריה איש הספורט, אשר בו ראה מקצוע ותחביב כאחד. רבות פעל בתחום זה. במסגרת האירגונית היה מרכז ספורט ביישוב-עולים ומפקח מטעם רשות הספורט על פעולותיו במועדוני נוער באיזור ירושלים; במסגרת המעשית היה מורה בסמינר, באוניברסיטה, בבית-הספר האיזורי "הרי יהודה" ועוד. הוא היה גם מאמן במשחק הכדורסל ב"Y.M.C.A.", ב"הפועל" ובאוניברסיטה. בשירותו במילואים התקדם; עבר קורס-קצינים והגיע לדרגת סגן. במלחמת ששת הימים השתתף בקרבות בהרי-יהודה והיה בין הראשונים שנכנסו לבית-לחם ולחברון — ובהשתלמות-קצינים שנערכה בצפון הארץ נפל במילוי תפקידו; זה היה ביום ב' בתמוז תשכ"ח (28.6.1968). הניח אשה, בן ובת. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. מפקדו כתב במכתב-תנחומיו לאשתו, בין השאר, כי במלחמה, כשאדם נותן לחשיפה תוך רגעים מעטים — אז נחשף אריה כולו — "ומה שנגלה לי בו הוא השלמות ובעיקר השלמות עם עצמו." הוא המשיך: "ארינקה היה שלם עם עצמו, עם דרכו והסובב אותו. הוא היה שלם עם אנשיו, גאה בהם וגאה בהישגיו וחתר להשגת השלימות תוך פיקחון, שלוה ואורך-רוח — והצליח להשרות מרוחו על ידידיו ורעיו — — —" החיוך והשיר כותב המפקד, היו חולשותיו ברגעים של מתח אך הוא שאף כי השיר "ירגיע, יפיג, ילכד חבורה לאגרוף של עיזוז ומעש". חוברת לזכרו בשם "ארינקה" הוצאה לאור על-ידי מרכז "הפועל" בשיתוף עם רשות הספורט והחינוך הגופני במשרד החינוך והתרבות ו"מכון וינגייט" לחינוך גופני ולספורט. זכרו הועלה ב"החינוך הגופני", דו-ירחון היוצא לאור על-יד המדור לפירסומים של "מכון וינגייט", רשות הספורט והחינוך הגופני במשרד החינוך והתרבות. בספר הזכרון לתלמידים, מורים ועובדים באוניברסיטה בירושלים, שנפלו במלחמת ששת הימים ובשלוש השנים לאחריה — הוא ספר "נזכור", בעריכת יהודה האזרחי, הובאו תולדותיו.